

РЕШЕНИЕ

№ 8887

гр. София, 14.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 11.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **12200** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба на Х. О. М., роден на 1.10.2001 г., търсещ закрила от С., ЛНЧ [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], ПМЗ – В. към РПЦ – С. на ДАБ, срещу Решение № 11330 от 30.10.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от ЗУБ, е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата до съда Х. О. М., търсещ закрила от С., ЛНЧ [ЕГН], е посочил, че издаденият административен акт е незаконосъобразен и следва да бъде отменен. Нарушен е материалният закон. Допуснато е съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаването му. Анализът на изложената в решението обстановка в С. е формален и не кореспондира с личната му бежанска история. Органът не е изследвал обстоятелството относно местоживеенето на жалбоподателя в С. и региона на страната, в който евентуално ще бъде върнат. Административният орган превратно тълкува и не съобразява предвиданията на Решение на Съда на ЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, съгласно което личният елемент на засягане на молителя може по принцип да се счита за установен, ако в държавата по произход или в съответния регион, в който ще бъде върнато лицето, насилието е в такава висока степен, че самото пребиваване в този район е

заплаха за живота и сигурността му. В решението си ДАБ не прави обоснована връзка между твърдените от жалбоподателя факти и обстоятелствата, характеризиращи конкретното местоживее на Х. О. М. в провинция Л., в която ще бъде върнат и информацията за провинция Идлиб, която органът излага. Според жалбоподателя е налице реална възможност да бъде изпратен на война, тъй като не е служил в армията и е възможно да бъде мобилизиран. В жалбата се цитират интернет източници.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично. Жалбоподателят, в присъствието на преводач от и на арабски език, заявява, че не поддържа молбата си за допускане на правна помощ от съда и иска делото да се гледа. В хода по същество заявява, че е дошъл в България и иска да остане тук. Исква да се уважи жалбата му.

Ответникът – Председател на ДАБ, редовно уведомен, представлява се от юрисконсулт М. К.. Исква от съда да отхвърли жалбата. Решението на председателя на ДАБ е правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура – представлява се от прокурор Яни Костов, който намира оспореното решение за правилно и законосъобразно. Молителят не е изложил на какво основава своята молба, поради което тя се явява неоснователна.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възразенията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Не е спорно по делото, че Х. О. М., роден на 1.10.2001 г., търсец закрила от С., ЛНЧ [ЕГН], е подал молба вх. № В – 13 - 736 от 12.07.2024 г. за предоставяне на международна закрила в Регистрационно – приемателен център – [населено място] (РПЦ – [населено място], В.) до Държавната агенция за бежанците при МС. Попълнени са регистрационен лист (л. 54 от делото) и Евродак дактилоскопна карта (л. 52 от делото). Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (л. 50 от делото).

Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС. Уведомен е за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци, които търсят международна закрила в Република България. Предоставена му е информация за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ (л. 47 – 48 от делото).

На 19.07.2024 г. с Х. О. М., е проведено интервю. Въпросите и отговорите от това интервю са отразени в протокол с рег. № УП 6702 от 19.07.2024 г. Сирийският гражданин заявява, че в С. е работил като тапицер. Не е имал проблеми заради изповядваната от него религия в С.. Заявява, че има брат в Германия, който е със статут. Напуснал е С. нелегално около 20 юни 2024 г. без документи за Турция. Останал е в [населено място] 7 – 8 дни. Напуснал е Турция, защото искал да стигне до България. В Турция депортират сирийци обратно за С.. Не предоставят закрила. Спрямо него в С. не са отправяни лични заплахи и не му е оказвано насилие в Турция или в С.. В България е дошъл нелегално, като в края на юни 2024 г. с трафикант и стълба е прескочил теленото ограждение. Отишъл в лагера в О. купел и сам се предал. Полицията го закарала в районното и след това в Б. за 10 дни. Не е осъждан и не е отбил военната си служба. Получил е повиквателна, но не искал да служи в армията. Ако се промени обстановката и приключи войната, би се върнал в С..

С жалбоподателя е проведено и второ интервю. Интервюто е проведено на 21.10.2024

г. В него Х. заявява, че последно и живял в [населено място], област Идлиб. Преди това е бил в област Л.. През 2019 г. е отишъл в Идлиб. Напуснал е С. от Идлиб. През 2019 г. е напуснал област Л., заради службата в армията. От страна на майка си има три сестри в С. и 1 брат. Не иска да се върне в С., защото има война. Исква да доведе сестрите си тук в България, след като получи статут. Има брат в България, който е настанен в лагер за непълнолетни. В началото на 2024 г. чувал звукове от бомбардировки. В момента не би се завърнал в С., заради войната.

В резултат от проведеното административно производство е постановено оспореното Решение № 11330 от 30.10.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от ЗУБ, е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В решението е прието, че за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като изложените от него мотиви не са правно релевантни за търсената закрила. Кандидатът за закрила е напуснал С. единствено и само по лични и икономически причини – в търсене на по – добър живот в Европа. Органът е приел, че от двете проведени интервюта е събрана информация, в която има противоречия. Х. О. М. е заявил, че желанието му е да работи, за да помага финансово на семейството си. Молителят е напуснал страната си заради финансови проблеми.

Според органа, етническата принадлежност на Х. О. М. не е достатъчно основание за предоставяне на статут на бежанец. Фактът, че М. е арабин не е достатъчен сам по себе си за предоставяне на статут на бежанец. Необходимо е и наличието на личен елемент. Прието е, че изложената от жалбоподателя бежанска история не води до извод, че са налице предпоставки да му се предостави статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Не се установяват причини, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Х. О. М. не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Не се установява да са нарушени основни права на жалбоподателя. Не се установява спрямо него да е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост.

Според административния орган искането на Х. О. М. в частта за предоставяне на статут на бежанец трябва да бъде отхвърлено като неоснователно. Търсецният международна закрила не прави обосновани изявления за наличието на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагането на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Съгласно посочената разпоредба, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Субектите на тежки посегателства могат да бъдат както държавата, така и партии или

организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Според мотивите на органа, Х. О. М. не е напуснал страната си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че търсещият международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, тъй като не е заявил наличието на проблеми, както с официалните власти, така и с която и да било групировка на територията на С..

Решаващият орган е преценил конкретния случай и в контекста на Директива 2004 / 83 / ЕО от 29.04.2004 г. Съобразено е и Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 2007 г. Органът е анализирал ситуацията от гледна точка на справка с вх. № ЦУ – 1850 / 27.08.2024 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. Справката е относно общото положение в С.. Посочено е, че през 2011 г. Идлиб е сред първите провинции, които се присъединяват към въстанието срещу правителството на Б. А.. След споразумение между Русия, И. и Турция прец май 2017 г., което предвижда прекратяване на военните действия и подобрен хуманитарен достъп, провинция Идлиб се превръща в „зона на деескалация“.

Административният орган стига до извода, че поради липса на добре обосновани опасения от преследване и индивидуализация на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. трябва да е изключително. Въз основа на приобщените в хода на административното производство справки не може да се направи извод, че насилието в С. е безогледно и изключително.

В писмо рег. № М – 12492 от 22.08.2024 г. е дадено становище без възражение да бъде предоставена закрила в Република България на Х. О. М., в случай че отговаря на условията на ЗУБ. Становището е предоставено от директор на специализирана дирекция „М“ на ДАНС (л. 35 от делото).

Дадено е мотивирано становище рег. № УП 6702 от 22.10.2024 г. от старши експерт в отдел „ПМЗ – кв. В.“, РПЦ – С., в което се предлага на жалбоподателя да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. (л. 18 от делото).

По административната преписка е приобщена справка с вх. № ЦУ – 1850 от 27.08.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС.

По административната преписка е приобщена справка с вх. № ЦУ – 1841 от 23.08.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС.

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Оспореното решение е връчено на дата 25.11.2024 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на дата 29.11.2024 г.

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Жалбоподателят Х. О. М., роден на 1.10.2001 г., е чужденец по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за

Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На Х. О. М., е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл. 59, ал. 2 от ЗУБ към официалните власти на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за Х. О. М., се явява образувано с регистрирането на негова молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел II от ЗУБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на Х. О. М. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение № 11330 от 30.10.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет е издадено в писмена форма – чл. 9, ал. 1 от Директива 2013 / 32 / ЕС. Решението е мотивирано с фактическите и правните основания за отхвърляне на молбата – чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от АПК, вр. чл. 9, ал. 2, изречение 1 – во от Директива 2013 / 32 / ЕС. Съгласно чл. 75, ал. 2, изречение 1 – во от ЗУБ са обсъдени подробно, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му на произход по § 1, т. 7 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение и / или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Х. О. М. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното:

В качеството си на сирийски гражданин, който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, който се намира извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл. 2, б. „д“ от Директива 2011 / 95 / ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от Х. О. М. при регистрацията по чл. 61, ал. 2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл. 4, ал. 1 от Директива 2011 / 95 ЕС в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата по произход – чл. 4, ал. 3, б. „а“ от Директива 2011 / 95 / ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване – чл. 4, ал. 3, б. „б“ от Директива 2011 / 95 ЕС.

Направените изявления от Х. О. М. пред Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет във връзка с индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал С., защото е бил преследван, в това число поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения – чл. 4, ал. 3, буква „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС. Това се потвърждава от проведените две интервюта.

От жалбоподателя Х. О. М. не са съобщени събития, настъпили след като е напуснал С., или извършвани от него дейности, след като е заминал, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да породят у него опасения от преследване при завръщане и да сочат на нужда от международна закрила, възникнала на място (*sur place*), съгласно чл. 5, ал. 1 и ал. 2 от Директива 2011 / 95 / ЕС. Тоест, молбата на Х. О. М. към официалните власти на Република България нито при подаването ѝ, нито в който ѝ да е последващ момент е обоснована

от самия него с каквито и да е елементи, относими към критериите, релевантни за определяне на статут на бежанец.

От значение е и обстоятелството, че в хода на интервюто Х. О. М. заявява следното: искам от България да работя тук и да се установя тук. Няма друго. (л. 29 от делото)

О. дотук анализ сочи, че Х. О. М. не изпитва основателни опасения от действията на преследване по чл. 8, ал. 3 – 5 от ЗУБ.

Обосновано и правилно ответният национален административен орган е приел, че декларираната от Х. О. М. причина да напусне С. е с личен, социално – икономически характер и е извън обхвата на ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. „е“, вр. чл. 15, б. „а“, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) *смъртно наказание или екзекуция*; 2) *изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава*. Понятието „реална опасност“ (*‘real risk’*) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на СЕО и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рисковете, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (*‘serious harm’*) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права.

Основателни са мотивите на административния орган, че твърдения, които да са свързани с посочените по – горе предпоставки не са направени от жалбоподателя Х. О. М.. Липсват изявления, които да водят до извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне.

В решението си административният орган е приел, че за Х. О. М. не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка № ЦУ-1841 / 23.08.2024 г. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ, информацията относно Сирийска арабска република, като е приел, че гражданските власти поддържат ефективен контрол върху официалните военни, полицейски и държавни сили за сигурност. Няма данни в област Идлиб да е налице безогледно насилие, което да достига високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респективно чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС.

С оглед на информацията в справките, не се установяват разширенията, които са дадени в решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело № С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно постановеното от СЕО Решение от 17 февруари 2009 г., наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

При своето произнасяне съдът съобрази и справка с вх. № МД – 02 – 7 от 07.01.2025 г. относно: „Актуална обществено – политическа ситуация в С. и по – конкретно в района на провинция Идлиб.“ Справката е предоставена и приета в открито съдебно заседание от дата 11.02.2025 г. В справка е посочено, че високопоставен служител в политическото крило на Сирийските демократични сили (SDF) изразява готовност да преговаря с ръководеното от „Х. Т. ал Ш.“ (HTS) временно правителство, за определяне на бъдещата роля на SDF. Официалният представител Р. Дарар заявява, че SDF ще преговаря, за да гарантира участието си в нова сирийска политическа структура и да обедини страната. Сирийските демократични сили (SDF) ще преговарят само ако има прекратяване на огъня с подкрепяната от Турция Сирийска национална армия (SNA) и установяване на демилитаризираната зона около Кобани.

Елементи от бившия сирийски режим продължават да се помиряват и да уреждат статута се с временното правителство. Военен персонал на бившия режим, лица, призовани за задължителна служба, се явяват в центрове за уреждане на статута в голяма численост в дните, откакто „Х. Т. ал Ш.“ обявява обща амнистия.

В статия на *BBC news* се посочва, че „Х. Т. ал Ш.“ (HTS) консолидира контрола си над провинция Идлиб в С. С. през 2017 г. Властта се затвърждава чрез двойна стратегия: спечелване на сърцата и умовете на местното население чрез предлагане на някаква форма на стабилност, като същевременно използва сила, за да унищожи или привлече съперници и дори бивши съюзници.

В справка рег. № МД – 02 – 28 от 14.01.2025 г. е посочено, че към 29 декември 2024 г. 94 от общо 114 – те подкрепяни от Върховния комисариат на бежанците на ООН (ВКБООН) обществени центрове в С. възобновяват своята дейност. От 27 ноември 2024 г. насам 58 500 души са се свързали с обществените центрове, за да се регистрират и да получат достъп до услугите за закрила. Според ВКБООН, в периода от 8 – 29 декември 2024 г. 58 400 души са се завърнали в С. (основно от Л., Й. и Турция). От началото на 2024 г. (до 29 декември 2024 г.) приблизително 419 200 сирийски бежанци са се завърнали в страната, повечето от тях в Ракка (25 %), А. (20 %) и Д. (20 %).

В справка рег. № МД – 02 – 12 на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ е посочено, че генералният секретар на ООН А. Г. потвърждава ангажимента на ООН да подкрепя С. през предстоящия преходен период.

Към 23.01.2025 г. ВКБООН съобщава, че от 8 декември 2024 г. насам близо 210 000 сирийци са се завърнали обратно в страната.

В откритото съдебно заседание от дата 11.02.2025 г. от ответника е представена и справка с рег. МД – 02 – 20 / 14.01.2025 г. Видно от справка от дата 14.01.2025 г.

международните полети от летището в Д. са възобновени за първи път след падането на режима на Б. А.. Информацията се основава на електронното издание на британския вестник *The Guardian*. Възобновяването включва първия директен полет от катарската столица Доха от 13 години насам. Катар, силен противник на А., прекратява полетите до С. преди 13 години.

На 6 януари 2025 г. Световната здравна организация осъществява първата за 2025 г. трансгранична мисия на ООН в С. С., провеждайки обучения за парамедиците в А., Северно А.. През следващите дни са планирани допълнителни трансгранични мисии от Турция, а през 2024 г. ООН е изпълнила общо 386 трансгранични мисии в С. С. – средно 30 мисии на месец, предимно за наблюдение на проекти, извършване на оценки и ангажиране на общности.

След идването си на власт новото ръководство на С. се ангажира да защитава правата на малцинствата. В началото на януари 2025 г. Министерството на образованието на преходното правителство обявява нова учебна програма за всички възрастови групи, която отразява по – силно ислямската гледна точка и премахва всички препратки към ерата на А. от всички учебни дисциплини.

Приетите по делото справки (с рег. МД – 02 – 20 / 14.01.2025 г., рег. МД – 02 – 78 от дата 03.02.2025 г., рег. № МД – 02 – 7 / 07.01.2025 г. и МД – 02 – 12) са изготвени в съответствие с „Методологията на Агенцията на Европейския съюз за убежището“ (бивше наименование Европейска служба за подкрепа в областта на убежището) за изготвяне на информация за страните на произход“ (2023 г.)

Посочените справки са приети в открито съдебно заседание от дата 11.02.2025 г. Справките се кредитират от настоящия състав. Съгласно чл. 21, т. 7 от Устройствения правилник на ДАБ, Дирекция „Международна дейност“ изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно посочените справки са изготвени от компетентен орган и в кръга на правомощията му. Справките представляват официални писмени свидетелстващи документи, удостоверяващи, че лицето, което е издало справките, при извършваната от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в тях.

Съдът намира, че в посочените по – горе справки не се съдържа информация, която да опровергава изводите на административния орган, че самото присъствие на цивилно лице в района на провинция Идлиб не би довело до реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От справката не се установява в провинция Идлиб да съществува безогледно (безразборно) насилие. Не се установява то да достига до толкова високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагането единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Последната разпоредба гласи, че хуманитарен статут може да се предостави, ако съществуват

тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Според мотивите на решението на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Обоснован е изводът на административния орган, че за Х. О. М. не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част е неоснователно.

Съгласно чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. Такава област по отношение на жалбоподателя Х. О. М. се явява Идлиб. Вече беше посочено, че липсват данни в провинция Идлиб да е налице безогледно насилие, което да достига високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респективно чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на Съда в Л., в колкото по – голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, които имат пряко отношение към личното му положение, толкова по – слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него. В т. 39 тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 дословно е посочено следното: В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. В конкретния случай жалбоподателят по никакъв начин не успява да докаже, че е конкретно поставен в ситуация на опасност. Липсва индивидуализация на заплаха срещу него.

Преценено съвкупно с всички доказателства по делото това означава, че за жалбоподателя явно не съществуват никакви обстоятелства, които да имат пряко отношение към личното му положение. Не се посочват конкретни факти, които да водят до извод, че лично за Х. О. М. съществува реална опасност. Основният мотив за Х. О. М. е икономическият. Същият заявява, че не иска да служи в сирийската армия. Това обстоятелство обаче не е такова, че да води до признаване на хуманитарен статут.

Посоченото означава, че за да се предостави хуманитарен статут на Х. О. М., безогледното насилие в С. трябва да е изключително. Видно от приетите по делото справки в С. няма безогледно насилие. Споделя се изводът на административния орган, че не се установява спрямо чужденеца да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на

С. и конкретно в населеното място Идлиб, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

За жалбоподателя Х. О. М. липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Жалбоподателят не е заявил член на семейството му да има предоставен статут в Република България.

Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ). Жалбоподателят не се позовава на причини от хуманитарен характер. Причините от хуманитарен характер трябва да са такива, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут. Такава реална опасност по делото не се установява.

По отношение на предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ съдът съобрази и тълкуването на СЕС в т. 45 от Решение от 12.09.2024 г. по дело С – 352 / 23 (*Changu*). В т. 45 от посочения акт е отбелязано следното: по отношение на член 3 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 304, 2004 г., стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 52), която разпоредба има същия текст като на член 3 от Директива 2011/95, Съдът е приел, че не допуска държава членка да предостави статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила на гражданин на трета страна или на лице без гражданство поради нечовешко или унижително отношение по смисъла на член 4 от Хартата на територията на тази държава членка, тъй като това положение е напълно лишено от връзка с логиката на международната закрила (вж. в този смисъл решение от 18 декември 2014 г., *M'Boj*, C-542/13, EU:C:2014:2452, т. 33, 43 и 44).

Материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на Х. О. М. за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл. 8, ал. 1 и 9, чл. 9, ал. 1, 6 и 8, чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 12 и т. 14 от ЗУБ, нито на транспонираните с тях разпоредби на Директива 2011 / 95 / ЕС.

По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение № 11330 от 30.10.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146, т. 1 – 5 АПК, вр. чл. 91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава трябва да се отхвърли съгласно чл. 172, ал. 2, пр. 4 – то АПК, вр. чл. 91 ЗУБ.

С оглед на гореизложеното и на основание, АССГ, Първо отделение, 45 – ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. О. М., ЛНЧ [ЕГН] – търсещ закрила, срещу Решение № 11330 от 30.10.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

